

кълнатъ съществоването си и да прѣдоцитатъ да размѣпять многото си милионы съсъ спокойната колибъ на единъ Европеецъ селенинъ.... Въздухът е жежъкъ, отровенъ и мя задушава! струва ми ся че огънъ пойда вътрѣшностите ми. О, кога да си тръгнѫ и да ся махнѫ отъ тѣзи негостомубивъ страни!

Читателю! Да не си стѫпилъ никога на Явъ.

РАЙМОНДЪ И МАРИЯНА.

(ПОВѢСТЬ)

За много време Сицилия бѣше завзета отъ буйството на шартишъ, може бы защото мѫчителското управление на царя имъ Фридриха си струваше праведното негодованіе на народътъ. И тѣй въ срѣдъ тѣзи смутове младъ единъ момъкъ на име Раймондъ, обладанъ отъ онзи ентусіазъмъ, който наричамъ любовь къмъ отечеството, напусна селото въ което бѣше ся родилъ и прѣсели ся въ Мессенъ. Природата, която бѣше го надарила съ физиономиѣ хубавъ и великолѣпниъ, съ лице благородно, съедавяща въ него изящнѣтъ прѣимущество, юначество безстрашляво, сърдце стрѣмително, и духъ високъ. Тѣзи му прѣимущество направихъ го въ малко време отгорѣ да си прочуе между съгражданите си, и мѫжнѣтъ ся надварихъ по между си за да придобыкѫ прѣятството му, а женитѣ ревнующе си търсяхъ чрезъ ходатайства какъ дѣ си усвоятъ любовната му.

Но сърдцето Раймондово бѣше завладѣла вече една чужденска мома на име Марияна, която живѣше на едно съ майка си подъ неизвѣстността на една умѣрено състояніе. Майка ѝ вѣжна жертва на непостоянството на мѫжнѣтъ, длѣжеше раждането на дѣщерѣ си, на любовната којкто бѣше ѝ вдѣхналъ Алфонсъ царь на Португалия, когато еще бѣше Принцъ, и който щомъ ся настани на прѣстолътъ на прѣотцътъ си їж напустилъ. Отъ това достойната за оплакваніе Изабела, срамувана да живѣе на едно място въ което мыслеше че всички ще да ѹд гадягъ за безчестіето и, прѣсели ся въ Сицилия, носяща въ обятіата си плодътъ на нещастната си любовь. И тамо потанвана подъ лъжовното име Амелиза живѣ непозната шестнадесетъ години безъ голѣмство и безъ блескъ и съ занимаваще само съ въсчитанието на дѣщерѣ си, че којкто чертилъ